

Rüzgarın Kızı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Aralık 2023

Nüktesi ömrümün ya da...

Nüktesi yüreğimin çünkü ömrüm kaderle örülü ses etmeden yaşadığım ve sevdiğimden de öte.

Nazlı gönlüm deryalara denk düştüğüm aslında tek zerremle kucakladığım kâinat ve sonsuzluğun esintisi.

Hangi renksem ya da ulaştığım rakımda saklı bir ön görü ile bir ön söz mü koymalıyım illa ki yazdığım her şiire.

Biliyorum bir örüntü hayat.

Biliyorum ki bana mutluluk veren bayat ekmeğimi bandığım çayım demlendiğim kadar yalnızlığımla derlediğim masallarım şiirlerim ve sevdalı yüreğim hem ben bir semazenim ne zamanki kalemi beni ele geçirse en çok da görgüsüz bir eda ile sevgiye düşkünlüğüm ve kıtlıktan çıkmışçasına...

Ah, sevdiğim.

Ah, sevdalandığım kalemim yüreğimle özdeş sözcüklerim:

Kâh sobelendiğim.

Kâh lades, dediğim

Latife ettiğim.

Ve ben:

Rüzgârın sesiyim hatta rüzgârın asi/l kızı.

Sessizliğimle sahiplendiğim alın yazım:

Ne bahtıma kırgınım ne de tahtımda sefa sürüyorum gelin görün ki:

Hamt ettiğim kadar şükrettiğim ne varsa kırık olsa da tahtım bahtıma yazılana müteşekkirim çünkü ben bu dünyada aşkı çok küçük yaşta keşfettim ve işte Rabbime kavuştuğum her an O'nu duyumsadığım kadar ezelden ne esefle yaşadığım ne de hız kesmeyen hasretime kızgın edalarla yanaşım.

Benim bir gölgem yok misal...

Gelin görün ki nice gölge ışığı kestiyi kadar...

Asla da kesemedikleri O Işık İlahi Aşkın rakkasesi yüreğimin nemli namlı dinmeyen sesi.

Gürültülü sevdiğim kadar sessizce sevmek elbet payıma düşen her ne kadar göbek adımdan haz etmesem de yalanım yok işte:

Ben ufacık bir Yıldız'ım meskenim meşrebim mizacım saf tuttuğum göğün takvası ruhumla tavaf ettiğim kâinatın yok iken afrası tafrası...

Devrik bir cümlede devindiğim kadar devirdiğim putlar; ah, bir de severken kırdığım potlar iyi de ben doğaçlama severim olduğum gibi içimde nakşeden o sevgi seli ve asla durağan olmayan haletiruhiyemle kimsesizliği de mademki sonlandırdı yüce Huda.

Ben bir ardıc kuşuyum ve de Anka külümde açan bir Gül'üm ben izinde sevginin otağı kurduğum göğün yıldızı ant içtiğim namusum üstüne ve üç defa öpüp de başıma koyduğum nimetin ekmeğın her lokmasına şükreden nazımın da niyazımın da eksik olmadığı bir minvalde bir kuş gibi sektiğim değil asla yalan.

Belki de bir kör kurşunum kendini vuran.

Korda saklıyım: ben ve acılarım ve dermanım saklı iken Allah katında.

Gözümü açmadı insanlar belki de beylik bir söylem olacak ama:

Yalnızlığımaya çektiklerime değer hani en azından temiz kalmayı başardığım kadar alnımın akında yazılı yazgımla iştiğal ve işte alt yazı geçtiğim güne ömre ve doyamadığım kadar kelimelere.

Sözcükler bazen ruhumdan taşan.

Sözcükler bazen haddini aşan.

Sözcükler mademki ibaret olduğum kadar Edebiyattan ve işte eşlik eden duygularım asla hız kesmeyen haiz olduğum coşku ile hazzı yazmanın kemale ersem de bir çocuk gibi için için coşan duyguların ekseninde hele ki kendim gibi bilmişken insanları.

Yorgun bir iklimden geldim.

Yorgun yılların öznesi yorgun bir savaşıyım ben ama sabır etmeyi öğrendim sonunda ve yaşadığım kadar annemin dualarına yaşatmalıyım illa ki sevgiyi ve umudu ve hayallerimin çeşmesinde almalıyım abdestimi ve ar bildiğim neyim var neyim yok biliyorum da hiçliğimin sarmalında tekabül ettiğim o ufacık zerremle sahi nasıl oluyor da s/onsuzluk denen mefhumda saklıyım elbet Allah'ın izniyle mademki beni yoktan var eden bir Rabbim var.

Rengim pembe.

Rengim açık.

Belki de aklım kaçık yoksa ardına kadar açar mıydım kalbimin kapısını evrene mademki:

Sevmem ve okumam emredildi daha çok sevebilmenin de mümkün olduğu bir ayraç sayesinde bilfil de kavuşmuşken Rabbime...

Kırgın ve kırık olmayan bir yalnızlık.

Bir o kadar yaşadığım kaos.

Kaotik süreçten geçsem bile maneviyatımla vicdanımla huzur bulduğum bir süreç bir gelişim evresi doğumdan başlayan gelişimin bir ömür sürdüğüne nasıl ki kaniyim ve işte yaşadığım kadar keşfedeceğim tüm şifreleri hele ki içimde kayıtlı tescilli bilinmezlerin doğrultusunda kendimi keşfetmeme vesile olandır kalemimin varlığı.

Bir nükte.

Bir de tutulmuşken nutkum.

Ansızın tecelli eden bir ilham ile kaleme sarıldığım kadar da bir ömür vurgun yemiş olsam da haiz olduğum ne ki kimliğime yakışan bir derman bir ışık ve renklerin coşkusu ve belimde sarılı gök kuşağı salındığım kadar hayatta ne alıntıdır sözcüklerim ne çalıntı varsa yoksa duygularımı günbegün kaydetme arzusu ve işte kendimi doya doya kucaklayabildiğim kadar duacıyım ben evrene.

Soyuttan somuta geçebilen.

Ne somurtuk ne sıradan.

Taziyelerimi sunduğum dünüm ve yazmaya doyamadığım yastık altı yaptığım belki de yüzlerce öyküm.

Ve benim sadece bir yüzüm var.

Emsalsiz bir umutla iman gücüyle sadık olduğum kadar Rabbime nöbete kaldığım bir ömür ve işte sessizce yaşayabildiğim kadar peyda olan o gürültü elbet devasa tankların altında kalma tehlikesini göze aldığım kadar baş koyduğum bu macerada eşlik eden Rabbim ve yüreğimde ekili nice tohum ansızın baş veren bense başak taneleri gibi dolgun ve vakur ve sadece Rabbimin nezdinde başımı eğdiğim ve sadece O'nun yanında boynumun kıldan ince olduğu gerçeği...

Mevsim kibirsiz.

Duygularım emsalsiz.

Boğulmamak ve çıldırmamak adına yazıyorum madem ve işte kendime ulaşma arzusu ile çıktığım bu yolda biliyorum da artık yalnız olmadığımı ve artık sorgulamadığım kadar aidiyet duygumu eşlik eden rüzgâra da kaptırmışken gönlümü en çok da rüzgârın asi ve asil kızı estiğim kadar kendimi astığım darağacı elbet kibleme saf tuttuğum tavaf ettiğim Kâbe'mle Allah yolunda olduğumun da ibaresi iken katksız duyduğum huzur sevgi ve iman gücü o halde:

Yarınlara ve her şeye ama her şeye Allah kerim ki bu duygudan yücesini tanımıyorum artık kâinatta ve kırık yüreğimi kırgın kalemimi de tek onaran ve bana sahip çıkan sadece O iken...